

μίμησιν τοῦ μικροῦ παιδίου τοῦ προσπαθοῦντος ν' ἀνακαλύψῃ τὸ ἐντὸς τοῦ ὁρολογίου κρυπτόμενον ζῶον, πράττει ὡς αὐτὸ ἔργον παιδαριῶδες καὶ μάταιον.

«Ω, ἂν εἶχα καιρόν! . . ἀλλὰ δὲν ἔχω δυστυχῶς διὰ τοῦτο εἶνε ἀνάγκη νὰ σταματήσω. Τὸ λαλεῖν πολλὰ περὶ τέχνης δὲν εἶνε καλὸν σημεῖον δι' ἓνα καλλιτέχνην. Εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ἐλάλει πολλὰ περὶ ἔρωτος εἰς ἐρωτευμένον. Ἄν ἤμην γυνή, θὰ ἐδυσπίστουν πρὸς αὐτόν.

«Θέλεις τώρα νὰ ἐξαγάγωμεν ἐν φιλοσοφικὸν συμπέρασμα ἐκ τῆς φλυαρίας ταύτης; Τὸ συμπέρασμα εὐρηται ἀκέραιον ἐντὸς μύθου τινὸς τοῦ υἱοῦ μου, μικροῦ φιλοσόφου ἐν ἀγνοίᾳ του ἔχοντος τότε ἡλικίαν ἐπτά ἐτῶν. Ἐπειδὴ ἐμάνθανε πολλοὺς μύθους, τὸν κατέλαβεν ἡ φιλοδοξία νὰ συνθέσῃ καὶ αὐτὸς ἓνα, ὃν μοῦ ἔφερε καὶ μοῦ ἔδειξε μιᾷ τῶν ἡμερῶν. Ἐπεγράφετο ὁ μῦθος ὁ *Ὅρος καὶ τὸ Καναρίνιον*. Οἱ στίχοι εἶνε ὑπὲρ τὸ δέον μακροὶ ἴσως, ἀλλ' εἰς ἀντάλλαγμα ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν δὲν ὑπερβαίνει τοὺς δύο.

«Ἰδοῦ :

*«Μίαν ἡμέραν ἔβαλλε τὸ καναρίνι, καὶ εἰς
[ὄρος τὸ ἠρώτησε : Πῶς κάμνεις ἔτσι σὺ ;
«Καὶ τὸ πουλί ἀπήντησε : τὸ στόμα μου ἀ-
[ροίγω καὶ κάμνω τοί τοί τοί !*

«Λοιπὸν ὁ ὄνος εἶσαι σὺ — μὴ δυσαρεστηθῇς, παρακαλῶ — τὸ δὲ καναρίνιον εἶμαι ἐγώ. Ὅταν ψάλλω, ἀνοίγω τὸ στόμα καὶ κάμνω τοί, τοί, τοί !

«Τοῦτο καὶ μόνον δύναμαι νὰ σοὶ εἶπω.

«ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ ΠΑΛΛΙΕΡΟΝ»

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΑΔΕΛΦΟΝ

Περὶ τοῦ πλούτου.

Εἶσαι πτωχός. Ὑπόφερε μετὰ θάρρους τὴν πτωχείαν σου· μὴ ἔστω αὕτη ἄχθος ἐπὶ σοῦ. Μὴ ἡ πενία σέ κωλύῃ νὰ πράξῃς τὸ καθήκον σου καὶ νὰ ἐκτελέσῃς τὸν προορισμὸν σου ἐν τῷ κύκλῳ, ἐν ᾧ σέ περιορίζει; Οὐχὶ βεβαίως, διότι ἕκαστος ἡμῶν ἐκλήθη νὰ πράξῃ ὅ,τι δύναται. Μὴ σέ κωλύῃ νὰ ἀπολαύσῃς τῆς γαλήνης τῆς ψυχῆς, ἐὰν ἔχῃς ἡσυχον τὴν συνείδησίν σου; Οὐτε. Τοῦτο εἶνε τὸ πᾶν. Δὲν εἶνε λοιπὸν δυνατὸν νὰ πάσχῃς πράγματι ἕνεκεν αὐτῆς, καὶ δύνασαι νὰ πεισθῇς οἰκοθεν ὅτι πλούσιος εἶνε ὁ αὐτάρκης. Ἐάν, ἐν τοσοῦτῳ φιλοδοξῇς βίον μάλλον ἄνετον, ἔχε πάντοτε ὑπ' ὄψιν σου, ὅτι δὲν ὑπάρχει τιμιώτερον μέσον πρὸς ἐπίτευξιν τούτου

παρὰ τὴν ἀγαθὴν χρῆσιν τῶν φυσικῶν προσόντων σου, καὶ ὅτι οὐδὲν τὸ μὴ ὠφέλιμον τῇ πατρίδι εἶνε ὠφέλιμον εἰς ἡμᾶς. Ἐν ᾗ περιπτώσῃ πλουτήσης ποτὲ ἐκ τῆς ἐργασίας σου, δέχθῃτι τὸν πλοῦτον ὡς ἀμοιβὴν τῆς δραστηριότητός σου, διάθετε δὲ αὐτὸν ὡς ἄνθρωπος, ὅστις ἐζήσῃ καὶ δύναται νὰ ζήσῃ ἄνευ αὐτοῦ, εἶνε δὲ ὑπέρτερός του.

Οἱ ἀρχαῖοι συνεζήτουν ἐὰν ὁ πλοῦτος δύναται νὰ συνταῦτισθῇ μετὰ τῆς ἀρετῆς. Τὸ ζήτημα εἶνε ἄσκοπον· ἡ τιμιότης εἶνε ιδιότης συνταῦτιζομένη πρὸς πᾶσαν κατάστασιν κοινωνικῆς τάξεως ἢ περιουσίας, ἀπὸ τῶν ὑψηλοτέρων μέχρι τῶν κατωτάτων· ὁ πλοῦτος δὲν εἶνε οὔτε κακία τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ φεύγωμεν, οὔτε ἀρετὴ, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ζητῶμεν· μετέχει τῆς κακίας ἢ τῆς ἀρετῆς ἀναλόγως τῆς χρήσεως ἣν κάμνομεν.

Paul Bourde.

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Εἴκοσι χρόνους περπατεῖ ὁ Κωνσταντῆς 'ς τὰ ξένα κι' ἀπὸ τοὺς εἴκοσι κι' ἐμπρὸς ἐπιθυμία τὸν πῆρε νὰ ξαναρθῇ 'ς τὸν τόπο του νὰ 'δῇ τὰ γονικά του, νὰ 'δῇ τὴν ἀδελφούλα του τὴν μοσχαναθρεμμένην. Καβαλικεύει τ' ἄτι του, περνᾷ βουνὰ καὶ κάμπους περνάει δύο, περνάει τρεῖς, περνάει δέκα κάμπους, βλέπει τὰ σπήτια τοῦ χωριοῦ π' ἀσπρίζουνε 'ς τὰ πεῦκα, βλέπει καὶ τὸ ποτάμι του ποὺ λούζονταν παιδάκι, βλέπει καὶ κόρην ὡμορφὴ ποὺ πλένει 'ς τὸ ποτάμι· λάμπουν 'ς τὸν ἥλιο τῆς αὐγῆς τετράξανθα μαλλῶν, φεγγοβόλᾳ κι' ἡ ὄψις τῆς μέσας 'ς τὰ νερά γυρμένη. — Νεραῖδ' ἡγελοκάμωτη, τοῦ ἡλίου θυγατέρα, σαράντα 'μέραις τρέχουμε κι' ἐγὼ καὶ τ' ἄλλογ' μου κι' ἀπόστασα κι' ἀπόκαμα κι' ἡ δίψα μὲ πεθαίνει, κόρη μου, δόσε μου νὰ πιῶ κι' ἐγὼ καὶ τ' ἄλλογ' μου. Πίνει κι' ὁ νηὶς καὶ τ' ἄλλογ' κι' ὁ νηὶς ἀναστενάζει καὶ τὴν θωρεῖ κατὰμματα καὶ πᾶ' νὰ φύγῃ ὁ νοῦς του. — Ἄν εἶσαι κόρη τοῦ χωριοῦ κι' ἂν εἶς ἀπ' τὸ χωριό μου ἔλα νὰ σμιζώμε τὰ δύο καὶ νὰ γενοῦμε ταῖρι· ὀρίξω ἀμπέλια 'ς τὸ χωριό κι' ἀθήριστα χωράφια, ἔχω καὶ βιὸς 'ς τὴν ξενιτειὰ καὶ γρόσια 'ς τὸ κεμερί. Κρυφὸ φιλὶ τῆς ἔδωκε 'ς τὰ κοραλλένια χεῖλῃ καὶ τ' ἄλλογ' χλιμίντρησε καὶ τὰ πουλιά 'σωπᾶσαν καὶ τὸ ποτάμι ἐστέρησε κι' ἡ κόρη ἀναστενάζει. — Τὶ νάχουν τὰ χεῖλάκια σου ποὺ κρυφαναστενάζουν; — Διαβάτη μου, σὺν μ' ἐρωτᾷς θὰ σοῦ τὸ 'μολογήσω: ἔχω ἀδελφὸ 'ς τὴν ξενιτειὰ εἴκοσι χρόνοι πᾶνε καὶ τώρα τὸν θυμῆθηκα καὶ κρυφαναστενάζω. — Γιὰ πές μου κόρη λιγερῇ, πῶς λέν τὸν ἀδελφὸ σου; — Τὸν ἀδελφὸ μου Κωνσταντῇ καὶ 'μέναν' Ἀρετοῦλα! Σφυκταγκαλιάζει ὁ νηὶς τὴ νηὰ καὶ τὴ φιλεῖ καὶ πάλι — Ἐσεῖς' ἡ ἀδελφούλα μου κι' ἐγὼμ' ὁ ἀδελφός σου... Τῆς ἐρωμένης τὸ φιλὶ τοῦ καίει τὰ φυλλοκάρδια, τῆς ἀδελφούλας τὸ φιλὶ τὰ χεῖλῃ του δροσίξει.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ.